

פטרול-סיוור

"בלילה שעבר נשמע רעש בסביבה, ובמטה הגדוד משערים, שהאויב מקים את עמדותיו על גדות הנהר ומתכוון להתקפה. עלינו לברר את המתרחש שם, ולהשתדל לגלות, היכן ה"ספנדאי", אשר מזה שני לילות רצופים הוא יורה אל עמדות הפלוגה. עלינו למצוא דרך אל הנהר פנויה ממיקשים ואל לנו לשכוח, שפטרול-סיוור אנו. עלינו להתחמק מעין האויב. זכרו, אנו רק 4 אנשים בפטרול ומספר זה איננו כוח לוחם. אולם אם יהיה עלינו להלחם, יעזרונו אלהים — והטומיגן.

"במקרה של קרב, עלינו להתלקל במהירות לכיוון ראש ההר. נצא בשעה 20.15 כדי להגיע לגדות הנהר בשעה 21.30 בערך. אם המקום אינו תפוס ע"י האויב ונראה בו כשעתיים. בשעה 23.35 יפתחו שתי מכוניות-יריה כבודות שלנו באש מהירה; פעולתן תימשך כשמונה רגעים. פעולה זו תמשוך את תשומת-לב הגרמנים ותתן לנו את האפשרות לסגת ולהתרחק מהנהר. הרכב הפטרול: 3 — תת-מקלענים (3 מחסניות, 3 רימונים לכל אחד). הרביעי הוא הרמן, ציודו — אקדה וששה רימונים."

היושבים מסביב למפה הקשיבו בתשומת-לב להסברות מפקד-הפטרול. הוא העביר אצבעו מנקודה לנקודה: — הדרך לשם, הדרך בחזרה, צורת ההליכה, סימנים, סימאות, תלבושת. ידיעות על עמדותינו ועל עמדת האויב.

"אתא ערבו! — עוד 20 דקות. המוכנים כולם?"

עוד שני רגעים...

כל אחד בדק בכיסו, שמא נשאר בהם משהו העלול להקים רעש ועלידי כך נתגלה לאויב. בכיס מעילי היו מחסניות מילואים של תת-מקלע, ובכיסיה-מכנסיים — רימונים. פני כולנו היו מפויחים, לפי שפנים, או ידיים, בהירות נראות בחושך למרחוק, וזוהי מטרה טובה לתת-מקלעני האויב. לראשינו כובעי-צמר, לפי שכובעי-פלדה עושים רעש וגם בולטים ביותר. הקורפורל עיין בשעונו ועטפו במטפחת מפני ספרותי המאירות, וליתר בטחון נתנו בכיסנו. "לכבות את הסיגריות, אנו יוצאים!" החוליה יוצאת מן הרפת ששימשה לנו מזה שבוע ימים כעמדה. כולנו מסתדרים בחוץ, מחכים ומרגילים עינינו לאפלה. לקול לחשו של הקורפורל התקדמנו בשורה עורפית במרחק שבו אפשר יהיה לראות איש את רעהו. הסכנה אינה נראית

עדיין, עדיין לא עברנו את קווינו. משהגענו לעמדה הקדמית, מצאנו את שני הזקפים ליד המקלעים, הקורפורל לחש את הסיסמה, והזקפים השיבו לנו בחיך, וברכנוו לשלום. התקדמנו בצורת יהלום. ראשון צעד הקורפורל, מאחוריו בצד ימין — הרמק, משמאלו צעד בזהירות מספר 3. צעדנו בדריכות, מחשש להקים רעש בדרכנו על גבי הדיים, כל שכן על מוקש האורב לנו בדרכנו. מאחורינו צעד הרביעי. המרחק בין איש לרעהו היה כארבעה או המישה מטרים. צעדנו כפופים ומוכנים לקפיצה. לפתע נעצר הקורפורל, וכולנו השתטחנו על הארץ. הנשימה נעצרה, כל אחד שלח ידיו אל נשקו; מטפד-המשמר התרומם לאטו וצעד קדימה, ואנו לא זנו ממקומותינו לפני מתן האות. "ציר-ציר-ציר-ציר" — צרצור-צרצר — אות הקריאה! קמנו והמשכנו לפסוע בעלטה. השגנו את הקורפורל, וכל אחד מאתנו תפס את מקומו הקודם, בדיקות רבה. משהתקדמנו, נשתנה המראה, ובמקום עצים הקיפנו שיחים. עברנו להליכה עורפית (כי צורת היהלום המפוזר מקימה כאן רעש) מתוך שמירה על המרחק בין איש לרעהו; ככל שהתקרבונו אל הגנה ולעמדות האויב, כן האטנו את צעדינו ופעם בפעם השתטחנו כדי להאזין, אם מתקרב ובא פטרול גרמני.

שוב משמיע הצרצר את צרצורו, ושוב אנו פוסעים כצללים קדימה ואנוסים פעם בפעם להשתטח על הארץ מחמת הריסות התכופות מעמדות האויב. שהיה עצבנו מאד אותה שעה. הגענו בשלום עד הכביש. מעבר לכביש נראו בתים. שכבנו על הארץ שעה קלה והאזנו לעבר הבתים. בלסוף מצא הקורפורל שעת-כושר ובקפיצה מהירה עבר לצדו הימני של הכביש. הסכנה גברה והלכה. כל אחד מאתנו הוצרך לעשות את חשבון הזמן, לפי שאין לדעת אם גילונו הגרמנים, ואם אין הם מחכים עד שכולנו נעבור לצדו הימני של הכביש כדי לתפוש את כולנו. השקט מסביב מגביר את מתיחות-העצבים, ונדמה כי כל נשימה קצרה מפירה את הדממה העמוקה. משקיבלנו את האות, הצלחנו לעבור בקפיצה אחת אל עברו השני של הכביש וחמקנו אל בינות השיחים הגבוהים, שהיו בצדו. הקורפורל חוזר ונותן לנו את האות, ולפיו החילוננו להתקדם בזחילה אל תוך התעלה, וממנה — אל השדה, אשר בו, במרחק שלושים מטר לערך, עומדים הבתים. לא ידענו, התפוסים הם או לאו. המשכנו לזחול על המרפקים וחזל והתפתל בין העשבים. האצבע היתה על ההזק, הרמן החויק בידו הימנית את הרימון, ואצבעו השמאלית היתה בתוך הטבעת, כולו דרוך לפעולה. קרובים היינו איש אל רעהו, על כן נעצרנו בראותנו שהקורפורל נעצר. תת-מקלע בידו השמאלית, וידו הימנית פשוטה לפניו. הוא הוליד את ידו ימינה ושמאלה, אך לפתע, נעצרה היד בתנועתה. הוא נתקל בחוט-ברזל מתוח, אשר אליו היה מחובר מוקש. נשימתנו נעצרה, יאגלי זיעה קרה ניגרו על פנינו המפויחים. מספר 3 ניסה לזוז, אך מיד חזר ושכב כאבן; גם הוא מצא מוקש. חוט המוקש, בגובהו על 10 סנטימטר מעל פני האדמה, נגמר עלייד מרפקו, והמוקש היה ממש לצדו. הבינונו, כי נכנסנו לתוך שדה-מוקשים. המפקד פנה לאחור ובהירות גישה בידי, עד שמצא סליל קטן, שבלט מעל-פני האדמה, ואילו היה קשור הוטי-ברזל. הקורפורל הורה כלפי הכביש אשר ממנו באנו. לאט, אגב בחינת כל רגב במישור ידיים חזיר וזלנו בחזרה כדי לצאת משדה-המוקשים. כאן נוכחנו לדעת, מה רב ערכו של שוויי-המשקל הנפשי, לפי שכל תנועה פניוה ובלתי-היחירה עלולה להעיק את "מוקש-הרסיסים" אל חלל האוויר ולפוצצו בקרבתנו. נסוגונו בשקט ולבסוף הגענו עד תעלה, אך כאן ידענו שהסכנה מרובה עד מאד, לפי שהגרמנים אהבו לזרוע את "מוקש הנעל" הנורא בצדי הכבישים והתעלות.

מסביב לבתים שקט, — אמה נפנה? אין לדעת, היכן משתרעים שדות-המוקשים. אך אין פנאי להרהורים, אנו זוחלים בזה אחר זה לאורכה של התעלה עד הגיענו אל מול הבתים. נצטופפנו לרגע בתוך התעלה. במקום מתן פקודה, מניח הקורפורל את ידו על כתפו של מספר 3 ומצביע כלפי הבתים. מספר 3 מתחיל להתקדם, כדי לבדוק האם פנויים הבתים מהאויב. בדרכו הוא מנצל כל קפל שבקרקע וכל צל מצללי העצים והשיחים.

שקט. הרגעים נוקפים לאיטם. נשמע הצליל המוסכם, והפטרול זו לזרכו. אנו עוברים בין בתים עזובים ומאוינים אל רחש מי הגנה. מרחוק, מצד ימין נשמעות ריאות. שלשה-ארבעה

צורות קצרים, — זה קולו של מקלע
 „ברן“. כפי הנראה, עזב הפטרול הלוחם
 שלפנינו את עמדות הפלוגה לקראת סניתי
 קטרינה ונתקל באויב. אך אל דאגה להם,
 הם כוח חזק, קצין על 20 חייליו, כולם
 מזויזים בנשק אנטומטי וכונתם היא להת-
 נגש באויב. הקרקע משתפלת כאן למורה,
 יהרי הן גדות הסניו. המרחק בין גדה
 לגדה הוא כ-10—15 מטר. צפונית מזרחית
 יותר, מתרחב המרחק בין הגדות ומגיע
 ל-30 מטר.

אנו חוזרים ומתפורים בצורת היהלום,
 כדי להבטיח עצמנו מכל צד. הקורפורל
 שוכב על גדות הנחל ובולש את הצד השני.
 נשמעת נקישה וקול חפירה. הן
 מתכוננים הגרמנים למשהו? חפירתם
 נשמעת בבירור, והרוח מביאה לעתים

קטעי זלים. בטחונם שלם. אין הם חוששים. הקורפורל מתבונן במצפנו המוסתר, ומכוונו
 למקור הקולית, רושם על גבי פיסת קרטון לבן את המספר שהורה לו המחוג. הקרטון
 הוכן לשם רשימת מספר האימוט של עמדות האויב.
 קצה שמאלה זו משהו... מה ש... אולי זקוף גרמני הוא המשנה את מקום עמדתו?
 לפי רעש החופרים ניכר שמספרם רב, ושהם מכינים עמדות רבות. כל רגע נמשך כנצח,
 העצבים מתוחים.

קול התפוצצות מפיר את דממת הלילה; מלווה אותו טרטור של נשק אוטומטי רב.
 ה„קונצרט“ נמשך כמה רגעים. אזינו מבחינות יפה בין קול הנשק שלנו לבין נשקו של האויב.
 מן הצד השני, אשר משם נשמע תחילה רעש מקלע גרמני, נורים פתאום צורות ארוכים
 של 20—30 כדור. אהה, זהו הסנדאוי, היורה אל עמדות הפלוגה. מעל ראשי הפטרול עפים
 הכדורים, אך יודעים אנו, שמטרתם היא הפטרול הלוחם... לאטילאט נפסק קול-היריות, ולאחרונה
 מהדהדות רק יריות הטומיגאן. רקיטה ירוקה מאירה את פני השמים ונופלת בכחון הקמיים
 שלנו. בסימן זה מבקשים הפטרולים הגרמנים את עזרת אש-המרגמות. ואמנם כעבור רגע
 מתחילות מרגמות האויב לפעול מאמצעיתו של ההר. הפגזים שורקים בדרכס בגובה האויר.
 הקרטון הלבן בידו של הקורפורל מתמלא מספרים, שכן הלהבה היוצאת מלוע המרגמות
 מאתרת את מקומן. הניקויקין נפסקים לאחר זמן-מה. מן הצד השני מחדשים את עבודת החפירה.
 הרחק, על ראשי ההרים שלנו, מתחילות מכונות-היריה בפעולתן. עת לסגת! זוזלים
 לאחור, בזהירות כפולה.

שוב הגענו לכביש. מספר-4 עובר ומשמיע את צרצור הצרצר. אנו עוברים בעקבותיו,
 ועולים ההרה... מתיחות עצבנית רפתה.
 — ישראל? — לוחש מישהו בחשיכה.

— חי! — עונה הקורפורל על הסיסמה. הגענו אל קוי הפלוגה.
 צעדנו אל המפקדה מטורד את תוצאות הסיור המוצלח. הידיעות שבידנו חשובות הן.
 משהגענו לעמדתנו עיפים ורצוצים התחילו תותחינו לרעום ולשלוח את פגזיהם אל עבר קוי
 האויב, אל ה„סנדאוי“ ואל קבוצת החופרים.
 „לא חפרה“ — קבר חופרים הם לעצמם. אימר הרמן העומד ברפת ומקשיב רב קשב
 לשריקת הפגזים.

— „מסרו שלום!“ — מחייך הוא ומטיל עצמו על הקס הרך.